

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Magdalena Grzybek

Ławnicy: Halina Prewicz, Józef Ciesielski

Protokolant: prot. sąd. Michał Marciszonek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pile A. M. (1)

po rozpoznaniu w P. na rozprawie w dniach 19.11.2015r., 02.03.2016r., 12.07.2016r., 07.12.2017r., 10.01.2018r.

sprawy:

M. D. (1), ur. (...) w E., s. W. i T. zd. S.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od sierpnia 2010 roku do listopada 2010 roku w P. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępstwach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się w dniu 23.06.10r. w Kancelarii Notarialnej w J. jako autentycznym, podrobionym w nieustalony sposób dowodem osobistym serii (...) wystawionym przez Prezydenta Miasta G. na nazwisko P. K., s. L. i B., gdzie zawarł akt notarialny o nr (...) na mocy, którego nabył on udziały w spółce Biura Handlowo – Usługowego (...) sp. z o.o. w Z. i założył firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., wpisując siebie jako jedynego udziałowca i prezesa spółki (...) sp. z o.o. w P., ul. (...), a następnie powołując się na ten akt notarialny zarejestrował w KRS w w/w zmiany w spółce po czym w trakcie prowadzonej działalności gospodarczej wprowadzał w błąd swoich kontrahentów co do tożsamości swojej osoby, bowiem w rzeczywistości nazywał się M. D. (1), czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem n/w podmioty gospodarcze, w ten sposób, że:

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci przewodu elektrycznego o symbolu (...) i (...) po 10 kilometrów z każdego rodzaju o łącznej wartości 45.384,00 zł, na który to towar wystawiona została faktura Vat nr (...) z dnia 29.10.10r. z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) sp. z o.o. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził towar wartości 45.384,00 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w W.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci m.in. kabli, przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 741.217,80 zł, na który to towar zostały wystawione faktury Vat: z dnia 23.08.10r. o nr (...) na kwotę 264.907,14 zł, z dnia 26.08.10r. o nr (...) na kwotę 179.591,04 zł, z dnia 28.09.10r. o nr (...) na kwotę 117.643,14 zł, z dnia 28.09.10r. o nr (...) na kwotę 179.076,48 zł z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktur, czym wyłudził towar o łącznej wartości 741.217,80 zł, na szkodę firmy (...) S.A. w P.

Zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci m.in. żarówek, łączników, gniazd elektrycznych o łącznej wartości 48.697,86 zł, na który to towar zostały wystawione faktury Vat: z dnia 04.10.10r. o nr (...) na kwotę 17.793,70 zł, z dnia 06.10.10r. o nr (...) na kwotę 29.793,47 zł, z dnia 20.10.10r. o nr (...) na kwotę 1.110,69 zł z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) S.A. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził towar o łącznej wartości 48.697,86 zł, na szkodę firmy (...) S.A. w R.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 97 445,01 zł, na który to towar została wystawiona faktura Vat z dnia 31.08.10r. o nr (...) z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy P.H. (...) sp. z o.o. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził w/w towar na szkodę firmy P.H. (...) sp. z o.o. w T.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci m.in. przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 149.998,39 zł, na który to towar zostały wystawione faktury Vat: z dnia 02.09.10r. o nr (...) na kwotę 16.076,40 zł, z dnia 08.09.10r. o nr (...) na kwotę 39.436,50 zł, z dnia 09.09.10r. o nr (...) na kwotę 20.940,08 zł, z dnia 07.10.10r. o nr (...) na kwotę 65.965,40 zł, z dnia 17.11.10r. o nr (...) na kwotę 7.589,01 zł z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził towar o łącznej wartości 149.998,39 zł na szkodę firmy (...) w G. oraz T.U. (...) S.A. z/s w W.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 85 644,00 zł, na który to towar została wystawiona faktura Vat z dnia 30.09.10r. z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) sp. z o.o. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził w/w towar na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w B.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci przewodów o łącznej wartości 26 864,40 zł, na który to towar została wystawiona faktura Vat z dnia 22.10.10r. z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) (...) co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził w/w towar na szkodę firmy (...) (...) z T.,

- zawarł umowę sprzedaży towaru w postaci m.in. przewodów o łącznej wartości 590.777,17 zł, na który to towar został wystawione faktury Vat: z dnia 03.08.10r. o nr (...) na kwotę 524,60 zł, z dnia 13.08.10r. o nr (...) na kwotę 15 074,52 zł, z dnia 14.10.10r. o nr (...) na kwotę 341,60 zł, z dnia 14.10.10r. o nr (...) na kwotę 114 285,70 zł, z dnia 06.10.10r. o nr (...) na kwotę 40 280,11 zł, z dnia 06.10.10r. o nr (...) na kwotę 298,90 zł, z dnia 05.10.10r. o nr (...) na kwotę 92 127,81 zł, z dnia 05.11.10r. o nr (...) na kwotę 878,40 zł, z dnia 04.11.10r. o nr (...) na kwotę 41 226,17 zł, z dnia 29.09.10r. o nr (...) na kwotę 22 956,30 zł, z dnia 29.09.10r. o nr (...) na kwotę 115.724,12 zł, z dnia 15.09.10r. o nr (...) na kwotę 80 596,27 zł, z dnia 03.09.10 o nr (...) na kwotę 66 462,67 zł z odroczonym terminem płatności i wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...) sp. j. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty całej należności wynikającej z w/w faktury, czym wyłudził towar o łącznej wartości 590.777,17 zł, na szkodę firmy (...) sp. j. z/s w C.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 7 lipca 2010 roku w W. podrobił podpis P. K. na pokwitowaniu wydania pojazdu stanowiącego przedmiot umowy nr (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

III. w dniu 19 sierpnia 2010 roku w P. podrobił podpis P. K. na umowie o pracę wystawionej na nazwisko A. M. (2),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

IV. w dniu 17 września 2010 roku w B. podrobił podpis P. K. jako wystawcy weksla na deklaracji wekslowej zawartej pomiędzy remitentem (...), a B.H.U. (...) jako wystawcą weksla oraz na wekslu własnym in blanco

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

V. w dniu 18 października 2010 roku w P. podrobił podpis P. K. na świadectwie pracy wystawionym na nazwisko A. A.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

1. Oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda.
2. Oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie II części wstępnej wyroku, tj przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.
3. Oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III części wstępnej wyroku, tj przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.
4. Oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie IV części wstępnej wyroku, z tym , iż uznaje, że swoim działaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w z art. 310 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.
5. Oskarżonego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie V części wstępnej wyroku, tj przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i uznaje, że czyny przypisane oskarżonemu wyżej w punktach II, III i V stanowią ciąg przestępstw i za przestępstwa te na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.
6. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzone oskarżonemu w punktach 1, 4 i 5 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.
7. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 7 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby.
8. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 1 poprzez:
  - uiszczenie kwoty 741.217, 80 (siedemset czterdzieści jeden tysięcy dwieście siedemnaście złotych osiemdziesiąt groszy) na rzecz (...) sp. z o.o.,
  - uiszczenie kwoty 97 445, 01 (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta czterdzieści pięć złotych jeden grosz) na rzecz P.H. (...) sp. z o.o.,
  - uiszczenie kwoty 85 644 (osiemdziesiąt pięć tysięcy sześćset czterdzieści cztery) złote na rzecz D. sp. o.o. w B. ,
  - uiszczenie kwoty 26.864,40 (dwadzieścia sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) na rzecz (...)z T..
9. Na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 620 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z § 2 ust 1-2, § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348) zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o., kwotę 1.380,00 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.
10. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Oskarżony M. D. (1) zaplanował i zrealizował proceder polegający na wyłudzeniu towarów w postaci przewodów elektrycznych, instalacyjnych oraz żarówek, łączników i gniazd elektrycznych itp.

W 2009 roku M. S. (1) założył wspólnie ze swoją bratową A. S. spółkę (...) sp. z o.o. z/s w Z., której przedmiotem działalności był handel artykułami elektrycznymi. M. S. (1) funkcjonował w tej branży od lat.

W maju 2010 roku M. S. (1) otrzymał wiadomość mailową od osoby przedstawiającej się jako Ł. S. (1), który poinformował o chęci nawiązania współpracy handlowej. Po wymianie kilku wiadomości, M. S. (1) zaproponował mu sprzedaż udziałów spółki (...), gdyż chciał on skupić się na agrobiznesie. W trakcie negocjacji Ł. S. (1) oznajmił M. S. (1), że jego kuzyn P. K. chciałby nabyć udziały spółki. Po jakimś czasie do siedziby (...) przyjechał oskarżony M. D. (1), podający się za P. K.. Zapewniał on M. S. (1), że mają wspólnych znajomych, a sami poznali się na targach handlowych. Oskarżony przyjechał sam, samochodem marki F. (...) na (...) numerach rejestracyjnych. M. S. (1) zaproponował mu sprzedaż udziałów za kwotę po 20.000 zł za udział. (...) oddzwonił do M. S. (1) po tygodniu w celu ustalenia terminu spotkania, na którym miały odbyć się negocjacje w sprawie sprzedaży udziałów. Spotkali się na przełomie maja i czerwca 2010 roku w Z.. Oskarżony wyraził zgodę na zakupienie udziałów w spółce (...) i zaproponował przeniesienie jej siedziby do P., razem z księgowością. Chciał również zatrudnić nowych pracowników na stanowiskach przedstawiciela handlowego i fakturzystki. M. S. (1) miał zostać w firmie dyrektorem handlowym. Funkcję tę pełnił od lipca do sierpnia 2010 roku, kiedy to sprzedał oskarżonemu pozostałe dwa udziały (...) z uwagi na rozbieżność stanowisk odnośnie miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. M. S. (1) chciał bowiem, aby siedziba spółki pozostała w P., natomiast oskarżony chciał przenieść ją do W..

W dniu 14 czerwca 2010 roku M. S. (1) wynajął od T. O., właściciela firmy (...), magazyn pod hurtownię elektryczną przy ul. (...) w P.. Po ok. dwóch miesiącach M. S. (1) przedstawił T. O. oskarżonego, posługującego się nazwiskiem P. K., jako swojego współnika.

W dniu 23 czerwca 2010 roku oskarżony, posługując się w Kancelarii Notarialnej notariusz K. P. w J. jako autentycznym, podrobionym w nieustalony sposób dowodem osobistym serii (...), wystawionym przez Prezydenta Miasta G. na nazwisko P. K., s. L. i B., zawarł akt notarialny o nr (...) na mocy którego nabył on udziały w spółce Biura Handlowo - Usługowego (...) sp. z o.o. w Z., której prezesem był M. S. (1), i założył firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., wpisując siebie jako jedynego udziałowca i prezesa tej spółki. Oskarżony przekazał pieniądze za udziały, w kwocie 80.000 zł, do rąk M. S. (1). Następnie, powołując się na tenże akt notarialny zarejestrował w KRS w/w zmiany w spółce.

Spółka posługiwała się rachunkiem bankowym w (...) Banku w P., założonym jeszcze dla spółki (...) przez M. S. (1). Na początku to on zlecał przelewy za zamówiony przez (...) towar. Po sprzedaży udziałów oskarżony, podający się za P. K., jako prezes (...) przejął konto.

Towar zamawiany od kontrahentów przez spółkę (...) pozostawał krótko w siedzibie spółki, następnie był odsprzedawany klientom. Początkowo w przeładunku towaru pomagał oskarżonemu M. O., brat T. O. – wynajmującego magazyn przy ul. (...). Załadowany towar był wywożony z siedziby (...) w P. przez Ł. S. (1).

Po zarejestrowaniu spółki, oskarżony rzadko przyjeżdżał do siedziby (...) w P.. Odbył dwutygodniowy wyjazd do M. wkrótce po rozpoczęciu działalności tejże spółki. Po powrocie stwierdził, że nie interesuje go już prowadzenie hurtowni stacjonarnej. Oznajmił M. S. (1), że chce się zająć „dużym handlem”, a (...) miała funkcjonować wyłącznie jako biuro handlowe. Twierdził, że towar będzie kupował jego kuzyn Ł. S. (1), który prowadzi własną działalność. Propozycja oskarżonego nie zainteresowała M. S. (1), który zaproponował mu sprzedaż pozostałych dwóch udziałów, co nastąpiło pod koniec sierpnia w kancelarii notarialnej K. P..

Księgowość spółki prowadził D. B. z biura rachunkowego w P. przy ul. (...), który podpisał umowę z (...) w dniu 6 sierpnia 2010 roku. Z ramienia (...) podpisał ją oskarżony pod nazwiskiem P. K., przy podpisaniu obecny był również M. S. (1). Prowadząc księgowość (...), D. B. ewidencjonował wszystkie zdarzenia gospodarcze wynikające z przedkładanych mu faktur sprzedaży i zakupów, rozliczeń kasowych, bankowych, list płac, ZUS. Sporządzał też deklaracje i rozliczenia podatku dochodowego spółki, podatku CIT oraz PIT pracowników. Spółka do dnia 30 września 2010 roku nie notowała żadnych strat. Należności spółki wynosiły natomiast ok. 1.130.000,00 zł plus nadwyżka VAT z zakupów ok. 140.000 zł, zobowiązania ok. 1.880.000,00 zł. Wartość magazynowa towaru spółki wynosiła 730.846,57 zł. Zgodnie z dokumentacją przepływy pieniężne istniały, konto bankowe spółki było zasilane regularnie na potrzeby wydatków. Oskarżony M. D. (2), którego D. B. znał pod nazwiskiem P. K., mówił mu o planach dotyczących rozwoju spółki na rynku deweloperskim w W., a także, iż głównym odbiorcą towaru (...) była spółka (...) sp. z o.o. z/s w W. (przy obrotach: winien 1.671.082,24 zł – z czego uregulowano kwotę 544.827,80 zł, saldo należności pozostałe na dzień 30.09.2010 r. w kwocie 1.126.254,44 zł, co stanowiło wierzytelność (...)).

W połowie września 2010 roku M. D. (1) zasugerował D. B., że ich współpraca może się w niedalekim czasie zakończyć ze względu na planowane przejęcie (...) przez spółkę (...) i związaną z tym konieczność przekazania dokumentów do W.. Oskarżony poprosił również D. B. o zakończenie ksiąg rachunkowych na dzień 30 września 2010 roku i przygotowanie protokołu przekazania dokumentów po 20 października 2010 roku, tj. dacie rozliczenia podatkowego. D. B. przekazał oskarżonemu w dniu 22 października 2010 roku całą dokumentację księgową, która mieściła się w jednym segregatorze. Tego dnia porozumiał się też z nim co do rozwiązania umowy. Oskarżony miał uregulować zobowiązania wobec biura rachunkowego. (...) nie posiadała według wiedzy D. B. żadnych nieruchomości, najmowała pomieszczenia przy ul. (...), zakupiła meble i leasingowała pojazd.

Na stanowisku fakturzystki w (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. oskarżony zatrudnił A. A. – rozmowę kwalifikacyjną przeprowadził z nią M. S. (1), który oznajmił jej, że zamierza wejść w spółkę z (...). A. A. rozpoczęła pracę w dniu 19 lipca 2010 roku. Warunki zatrudnienia i opis stanowiska zaprezentował jej oskarżony, posługujący się nazwiskiem P. K.. A. A. cały czas przebywała w siedzibie spółki, do jej obowiązków należało wprowadzanie faktur zakupowych, odbieranie i sprawdzanie towaru, który był dostarczany do siedziby przy ul. (...). Miała wystawiać na polecenie oskarżonego druki wydania zewnętrznego (WZ) bez odbiorcy. Formalnie umowa o pracę zawarta pomiędzy (...) a A. A. wygasła w dniu 18 października 2010 roku, jednak oskarżony poprosił ją, by pracowała dorywczo do końca października 2010 roku. Poinformował ją, że likwiduje siedzibę w P., gdyż M. S. (1) nie wszedł z nim w spółkę. Wspomnił jej też, że zamierza otworzyć działalność gospodarczą w W.. Po tej rozmowie oskarżony nie skontaktował się już z A. A..

A. M. (2) z kolei był przedstawicielem spółki (...) na teren północnej Polski. O możliwości zatrudnienia dowiedział się od znajomego – K. B. (1). Do zgłoszenia kandydatury na to stanowisko zachęcił go również jego sąsiad – W. W. (2), właściciel (...), który pomagał A. M. (2) w nawiązywaniu pierwszych kontaktów handlowych, gdyż pracował w tej samej branży co (...). Warunki zatrudnienia przedstawił A. M. (2) M. S. (1). A. M. (2) był odpowiedzialny nie tylko za pertraktacje z kontrahentami, zawieranie umów handlowych, wykonywanie zapytań, zamówień, lecz również zajmował się on sprawami finansowymi – miał pilnować terminów płatności po otrzymaniu informacji od A. A.. Kierował również transporty zamówionego towaru do siedziby (...) w P.. W listopadzie 2010 roku oskarżony przedstawił mu Ł. S. (1) jako swojego kuzyna, który odbierał towar od (...). Po sprzedaży udziałów (...) przez M. S. (1), oskarżony zakazał A. M. (2) informowania M. S. (1) o zadłużeniu (...) zgłaszanym przez kontrahentów. Do dnia składania zeznań przez A. M. (2) w dniu 14 kwietnia 2011 roku nie otrzymał on świadectwa pracy ani wynagrodzenia za listopad i grudzień 2010 roku.

W dniu 17 września 2010 roku oskarżony, posługujący się nazwiskiem P. K. oraz M. S. (1) podpisali deklarację wekslową w B. jako widniejący w KRS udziałowcy (...).

W dniu 4 listopada 2010 roku oskarżony zlikwidował siedzibę spółki w P. przy ul. (...), przesyłając klucze budynku właścicielowi hurtowni (...). W dniu 10 listopada 2010 roku T. O., wynajmujący spółce (...) magazyn, otrzymał kopertę z wypowiedzeniem umowy najmu (k. 53) i trzema kompletami kluczy. Przesyłka została nadana z W.. Okres

wypowiedzenia przypadał na koniec grudnia 2010 roku – wtedy też T. O. przyjechał do byłej siedziby (...). Na miejscu nie było już żadnego towaru ani sprzętu spółki oskarżonego. Czynsz został w całości rozliczony.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem niżej wymienione podmioty gospodarcze, zawierając z nimi poszczególne transakcje.

Po wysłaniu przez spółkę (...) drogą elektroniczną w dniu 27 października 2010 roku zamówienia (k. 4), spółka ta zawarła z przedstawicielem firmy (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży towaru w postaci przewodu elektrycznego o symbolu (...) i (...) po 10 kilometrów z każdego rodzaju o łącznej wartości 45.384,00 zł, na który to towar wystawiona została faktura Vat nr (...) z dnia 29 października 2010 roku (k. 36) z 30 - dniowym terminem płatności, tj. do 29 listopada 2010 roku. Rozmowy ze sprzedającym prowadził przedstawiciel spółki (...). (...) sp. z o.o. – przygotował towar, a następnie wysłał go w dniu 28 października 2010 roku do zamawiającego (k. 24, 37-39). Firma oskarżonego - (...) nie zapłaciła za zamówione przewody. Wszelkie próby skontaktowania się przedstawiciela O. z kupującym pozostawały bez odpowiedzi od dnia 6 grudnia 2010 roku. W związku z tym spółka (...) została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 20 km przewodów i poniosła straty w wysokości 45.384,00 zł.

(...) zawarła również ze spółką (...) S.A. umowę kupna towaru w postaci m.in. kabli, przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 741.217,80 zł, na który to towar zostały wystawione przez handlowca dostawcy, Z. B., faktury Vat: z dnia 23 sierpnia 2010 roku o nr (...) na kwotę 264.907,14 zł, z dnia 26 sierpnia 2010 r. o nr (...) na kwotę 179.591,04 zł, z dnia 28 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 117.643,14 zł, z dnia 28 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 179.076,48 zł z odroczonym terminem płatności.

Wcześniej podmiot P.W. (...) M. S., zarejestrowany przez M. S. (1), współpracował od 2007 roku ze spółką (...), której to kierownikiem był W. R.. W czasie tejże współpracy należności były regulowane przez M. S. (1) na bieżąco.

Odnośnie w/w faktur wystawionych na rzecz (...), Ł. S. (1), w dniach 17 listopada 2010 roku i 22 listopada 2010 roku kontaktował się telefonicznie z credit managerem spółki (...) w sprawie uregulowania wynikłego z nich zadłużenia. Ustalono termin spotkania na dzień 29 listopada 2010 roku w siedzibie E. Polska. Miał się na nie stawić Ł. S. (1) wraz z oskarżonym M. D. (1). W dniu 17 listopada 2010 roku Ł. S. (1) poinformował J. G. w rozmowie telefonicznej, że w dniu planowanego spotkania (...) otrzyma zapłatę od jej dłużnika w kwocie w zakresie 500.000 – 700.000 zł, a minimum 400.000 zł z otrzymanej kwoty będzie przelane na konto E. Polska na poczet zadłużenia wynoszącego w tamtej chwili kwotę 736.217,80 zł. Do spotkania jednak nie doszło, a próby kontaktu pracowników E. Polska z Ł. S. (1) były bezskuteczne. Kierownik spółki (...), W. R. udał się do siedziby (...) w P.. Na miejscu nie zastał nikogo. Skontaktował się z Ł. S. (1) oraz A. M. (2), którzy wyjaśnili, iż pracownicy (...) przebywają na urlopie z uwagi na brak zamówień. W. R. odbył kilka podobnych wizyt.

(...) składała również zamówienia u podmiotu (...) w B. na towar w postaci m.in. przewodów elektrycznych o łącznej wartości 160.747,20 zł, na który to towar zostały wystawione faktury Vat: z dnia 17 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 56.217,60 zł, z dnia 20 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 56.217, 60 zł, z dnia 13 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 48.312,00 zł (zatem łącznie na kwotę 160.747,20 zł) z odroczonym terminem płatności. Transakcje były negocjowane osobiście przez F. O. (2), M. S. (1) oraz oskarżonego podającego się za P. K.. Z uwagi na brak zapłaty za zamówiony towar, właściciel (...), F. O. (2), wystąpił do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z powództwem cywilnym przeciwko (...). Sąd ten wydał prawomocny wyrok, w którym nakazał pozwanej spółce zapłacić na rzecz powoda żądane należności z tytułu niezapłaconych faktur. Część tego zobowiązania, w kwocie 81.800 zł, spłacił na rzecz F. O. (2) były udziałowiec (...) M. S. (1).

K. B. (2), przedstawiciel handlowy na teren (...) S.A. z/s w R., poszukując kontrahentów, znalazł spółkę (...). Negocjacje dotyczące zamówień prowadził z A. M. (2) – osobą przedstawiającą się jako dyrektor handlowy (...). W rozmowie telefonicznej z K. B. (2), A. M. (2) oświadczył, że (...) poszukuje towaru elektrycznego do prac wykończeniowych. Następnie spotkania A. M. (2) z K. B. (2) odbywały się w P. w siedzibie firmy (...), oprócz w/w obecna była również A. A.. Podczas wstępnych rozmów K. B. (2) ustalił, jakiego asortymentu i w jakich ilościach poszukuje (...). Następnie przesłał maila do działu handlowego (...) w celu przygotowania oferty cenowej. W dniu 22

września 2010 roku spółka (...) otrzymała od (...) zapytanie o przedstawienie oferty na towar w postaci żarówek (...) (ledowych), gniazd oraz włączników elektrycznych. Zapytanie przesłał A. M. (2), a odpowiedział na nie K. B. (2). W ofercie wskazał ceny poszczególnych pozycji zamówienia oraz terminy płatności. Oferta została zaakceptowana przez kierownika K. B. (2), a A. M. (2) przesłał do (...) (...) aktualny wypis z KRS, NIP, REGON. Zawarta umowa sprzedaży towaru w postaci m.in. żarówek, łączników, gniazd elektrycznych opiewała na łączną kwotę 48.697,86 zł, na które to zamówienie zostały wystawione faktury Vat: z dnia 04 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 17.793,70 zł, z dnia 06 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 29.793,47 zł, z dnia 20 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 1.110,69 zł z odroczonym terminem płatności (45 dni). Pierwszy transport towaru został wysłany 5 października 2010 roku, a odebrany następnego dnia w P. przez A. A.. Drugi transport został wysłany w dniu 7 października 2010 roku i również odebrany następnego dnia w P. przez w/w pracownicę (...). Natomiast trzeci transport nadano w dniu 20 października 2010 roku, a towar odebrano w P. następnego dnia również przez A. A.. Zamówiony towar transportowano kurierem (...) na koszt (...) (...).

Powyższe transakcje były pierwszymi, jakie (...) (...) przeprowadziła z udziałem (...). W dniu 17 listopada 2010 roku do (...) wpłynęło pismo podpisane (...) dotyczące pogarszającej się sytuacji finansowej (...). Zobowiązał się on w nim do spotkania z przedstawicielem (...) (...) i rozpoczęcia spłaty zadłużenia od dnia 6 grudnia 2010 roku, czego jednak nie uczynił. W związku z brakiem zapłaty za dostarczony towar, obsługująca (...) (...) kancelaria prawna wystosowała w dniu 22 listopada 2010 roku do (...) wezwanie do dobrowolnej zapłaty. Dniu 25 listopada 2010 roku pismo wróciło do nadawcy z adnotacją „adresat nieznany, adresat wyprowadził się”. Wobec tego pełnomocnik (...) (...) sporządził zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę reprezentowanej spółki. Wystosowano również pozew o zapłatę w postępowaniu cywilnym. W dniu 6 grudnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał postanowienie zabezpieczające w sprawie o sygn. akt V GCO 336/10. Po uzyskaniu tytułu wykonawczego (...) (...) skierowała wniosek o wszczęcie egzekucji do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile Artura Wilkowskiego. Do dnia składania zeznań przez G. R., dyrektora ds. kontroli w (...), (...) nie zapłaciła za żadną z w/w faktur nawet w części, a oskarżony nie skontaktował się z przedstawicielami (...) (...). Również próby skontaktowania się z pracownikami (...), podejmowane przez przedstawicieli (...) (...), były bezskuteczne. Przedstawiciele (...) (...) podejrzewali również, że towar wysłany do siedziby (...) był następnie odsprzedawany przez handlowca z L., wystawiającego faktury przez hurtownię (...) z Ł..

Spółka (...) była też kontrahentem oddziału P.H. (...) sp. z o.o. z/s w T. i od niej zamówiła towar w postaci przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 97.445,01 zł, na który to towar została wystawiona faktura Vat z dnia 31 sierpnia 2010 roku o nr (...) z odroczonym terminem płatności. W trakcie negocjacji (...) reprezentował A. M. (2), natomiast oddział P.H. (...) reprezentował jego dyrektor, T. S.. Należność za zamówiony towar nie została uiszczona. Przed wskazanym zamówieniem, kontrahenci przeprowadzili jedną transakcję, a wynikłą z niej należność spółka (...) opłaciła w całości przelewem.

Podobnie spółka (...) zawarła z firmą (...) z/s w G. umowę sprzedaży towaru w postaci m.in. przewodów instalacyjnych o łącznej wartości 149.998,39 zł, na który to towar zostały wystawione faktury Vat: z dnia 02 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 16.067,40 zł, z dnia 08 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 39.436,50 zł, z dnia 09 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 20.940,08 zł, z dnia 07 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 65.965,40 zł, z dnia 17 listopada 2010 roku o nr (...) na kwotę 7.589,01 zł z odroczonym terminem płatności. (...) złożyło zatem zamówienia na łączną kwotę 149.998,39 zł.

Podczas negocjacji (...) była reprezentowana przez jej członka zarządu S. S., (...) reprezentował oskarżony M. D. (1) podający się za P. K.. Umowa została najpierw podpisana przez S. S. w G., następnie przesłana do filii (...) w P., gdzie czynnościami związanymi z dostarczeniem umowy do (...) zajmował się pracownik filii R. K..

Z uwagi na zadłużenia wynikające z w/w niezapłaconych faktur, pełnomocnik firmy (...) złożył w dniu 9 marca 2011 roku pozew o zapłatę w Sądzie Okręgowym w Gdańsku. W dniu 2 maja 2011 roku Sąd ten wydał w sprawie o sygn. akt IX GNc 262/11 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazano (...) zapłatę kwoty 155.672,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2011 roku do dnia zapłaty. Należność ta nie została uregulowana.

W związku z tym, że (...) zawarła umowy ubezpieczenia z (...), ubezpieczyciel ten wypłacił ubezpieczonej spółce odszkodowanie za powstałą szkodę w wysokości 127.498,63 zł brutto. Zadłużenie (...) wobec firmy (...) wynosi zatem 28.173,83 zł brutto plus odsetki i koszty sądowe.

Podobnie (...) zamawiała towar od spółki (...) sp. z o.o. z/s w B.. W ramach tej współpracy (...) zamówiła towar m.in. w postaci przewodów elektrycznych (...) 3 x 1,5 mm oraz 3 x 2,5 mm o łącznej wartości 85.644,00 zł, na który to towar została wystawiona faktura Vat nr (...) z dnia 30 września 2010 roku z odroczonym terminem płatności (45 dni). (...) sp. z o.o. współpracowała wcześniej z M. S. (1) prowadzącym wówczas firmę (...) z/s w Z.. Osobiście współpracował z nim także późniejszy specjalista ds. sprzedaży (...) sp. z o.o. K. J. (1).

(...) wysyłała zamówienia mailowo po wcześniejszym kontakcie telefonicznym z K. J. (1). Nie sporządzono żadnej umowy na piśmie. Przy rozładunku towaru od (...) sp. z o.o. w siedzibie (...) w P. pomagał D. C., współpracownik M. S. (1) w firmie (...). Na początku spółki te rozliczały się gotówkowo, następnie przelewem. Niemniej jednak, należność wynikająca z w/w faktury nie została uregulowana. Przedstawiciel (...) informowało (...) sp. z o.o. o tym, że ma problemy finansowe, a fakturę spłaca w ciągu miesiąca. Z uwagi na zadłużenie (...), pracownik (...) sp. z o.o. K. J. (1) udał się do siedziby dłużnika w P., gdzie zastał zamknięty magazyn. Jedyne osoby, z którymi udało mu się nawiązać kontakt telefoniczny byli M. S. (1) i A. M. (2). M. S. (1) nie poczuwał się do odpowiedzialności za niespłacony dług z uwagi na sprzedaż udziałów (...). Pracownicy (...) nie potrafili wskazać, gdzie przebywa (...). K. J. (1), dzwoniąc na numer (...) usłyszał mężczyznę podającego się za Ł. S. (1), który twierdził, że P. K. wyjechał za granicę, niedługo wróci i skontaktuje się z (...) sp. z o.o. Ł. S. (1) miał dodać, że jest z W. i jest przyjacielem P. K..

Na początku sierpnia 2010 roku A. M. (2) zjawił się w siedzibie hurtowni (...) w I. i oświadczył dyrektorowi tej hurtowni (...), że reprezentowana przez niego spółka (...) chce kupić towar od (...). Kontrahenci nie podpisali umowy dotyczącej współpracy. Zamówienie zostało złożone przez (...) drogą mailową w dniu 22 października 2010 roku z adresu (...). Dotyczyło ono przewodów (...) 3 x 1,5 oraz (...) 3 x 2,5 o łącznej wartości 26.864,40 zł. Termin realizacji strony ustaliły na dzień 25 października 2010 roku, został on dotrzymany przez (...). Termin płatności ustalono natomiast na dzień 6 grudnia 2010 roku (45 dni od dnia sprzedaży). Wobec faktu, iż (...) uchylała się od zapłaty, dział windykacji (...) (...) (mieszkający się w P.) wystosował w stosunku do dłużnika wezwania do zapłaty. (...) nie uregulowała jednak należności nawet w części.

W czerwcu 2010 roku współpracę z (...) podjął też W. W. (2), właściciel spółki (...) sp.j. z/s w C. (nast. L.). (...) zamówił od wskazanego podmiotu towar w postaci m.in. przewodów i kabli o łącznej wartości 590.777,17 zł, na który to towar został wystawione faktury Vat: z dnia 03 sierpnia 2010 roku o nr (...) na kwotę 524,60 zł, z dnia 13 sierpnia 2010 roku o nr (...) na kwotę 15.074,52 zł, z dnia 14 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 341,60 zł, z dnia 14 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 114.285,70 zł, z dnia 06 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 40.280,11 zł, z dnia 06 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 298,90 zł, z dnia 05 października 2010 roku o nr (...) na kwotę 92 127,81 zł z dnia 05 listopada 2010 roku o nr (...) na kwotę 878,40 zł, z dnia 04 listopada 2010 roku o nr (...) na kwotę 41.226,17 zł, z dnia 29 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 22.956,30 zł, z dnia 29 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 115.724,12 zł, z dnia 15 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 80.596,27 zł, z dnia 03 września 2010 roku o nr (...) na kwotę 66.462,67 zł, z odroczonym terminem płatności (30 dni).

Przy przeprowadzaniu powyższych transakcji (...) reprezentował A. M. (2) oraz M. S. (1). Zamówienia wysyłano drogą mailową lub telefoniczną. Początkowo (...) regulowała należności za zamówiony u (...) towar. Następnie spółka zaprzestała przelewać jakiegokolwiek pieniądze. Poinformowała jedynie wierzycieli, że spłata zadłużenia rozpocznie się po dniu 4 grudnia 2010 roku. (...) sp.j. nie była ubezpieczona, nie dostała żadnego odszkodowania za straty spowodowane działalnością (...).

Powyższymi czynami oskarżony M. D. (1) doprowadził w/w podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.842 246.23 zł.

W dniu 7 lipca 2010 roku w W. M. D. (1) podrobił podpis P. K. na pokwitowaniu wydania pojazdu (k. 773), stanowiącego przedmiot umowy leasingu samochodu dostawczego M. (...) (nr rej. (...)) o nr (...) zawartej w tym samym dniu.

Podobnie w dniu 19 sierpnia 2010 roku w P. podrobił podpis P. K. na umowie o pracę wystawionej na nazwisko A. M. (2), a w dniu 18 października 2010 roku w P. podrobił podpis P. K. na świadectwie pracy wystawionym na nazwisko A. A..

Oskarżony M. D. (1) w dniu 17 września 2010 roku w B. podrobił podpis P. K. jako wystawcy weksla na deklaracji wekslowej zawartej pomiędzy remitentem - Hurtownią (...) F. O., a (...) jako wystawcą weksla oraz na wekslu własnym in blanco (k. 695, 696). W wekslu tym oskarżony, podając się za P. K., występując z ramienia (...) zobowiązał się zapłacić bez protestu na zlecenie F. O. (2) kwotę 160.880,75 zł (tj. kwoty 160.747,20 zł należności głównej wynikającej z niezapłaconych faktur wystawionych za zamówiony przez (...) towar, powiększonej o kwoty odsetek ustawowych).

M. D. (1) w czasie postępowania przygotowawczego pozostawał na wolności. Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 roku zastosowano wobec niego środki zapobiegawcze w postaci dozoru Policji, poręczenia majątkowego oraz zakazu opuszczania kraju z jednoczesnym zakazem wydania dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy (k. 1081).

Oskarżony **M. D. (1)** ma 47 lat, wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem urządzeń telekomunikacyjnych. Oskarżony jest żonaty, ma dwojkę dzieci w wieku: 23 i 6 lat. Jest bezrobotny, nie posiada majątku, pozostaje na utrzymaniu żony, która pracuje w sklepie medycznym i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie ok. 1.200 zł miesięcznie oraz prowadzi działalność gospodarczą C. i osiąga z tego tytułu dochód w kwocie ok. 1.000 zł.

M. D. (1) pomaga żonie w prowadzeniu klubu, jest tam trenerem fitness, jednak nie otrzymuje z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Wcześniej sam prowadził klub fitness w C.. Oskarżony ma z żoną rozdzielność majątkową, ustanowioną aktem notarialnym z dnia 1 marca 2012 roku. Nie był karany sędownie, lecz się psychiatrycznie. Był uzależniony od narkotyków – zażywał je w latach 2009 - 2012.

W toku postępowania przygotowawczego, z uwagi na zaistnienie wątpliwości co do stanu poczytalności M. D. (1), został on poddany jednorazowemu badaniu psychiatrycznemu (k. 1358-1362). Jak wynika z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 21 czerwca 2015 roku o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, nie rozpoznano u niego choroby psychicznej, cech upośledzenia umysłowego, ani innego zakłócenia czynności psychicznych. Stwierdzono natomiast u M. D. (1) uzależnienie mieszane (od amfetaminy, kokainy, dopalaczy), obecnie w okresie abstynencji. Według oceny biegłych oskarżony tempore criminis miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem, a jego aktualny stan zdrowia psychicznego pozwala na uczestnictwo w czynnościach procesowych.

Powyższe wnioski zostały powielone przez biegłych psychiatrów w opinii uzupełniającej z dnia 5 marca 2017 roku. Podczas badania w dniu 2 marca 2017 roku oskarżony miał wypowiadać treści, które przypominają w swej strukturze zaburzone myślenie o typie urojeniowym, jednakże w ocenie biegłych wyraźnie służyły zasłonie niektórych treści. Odnosnie diagnoz wynikających z dokumentacji medycznej biegli stwierdzili, że objawy przejawiane przez oskarżonego na badaniu nie świadczą o zespole paranoidalnym. Biegli stwierdzili też, że oskarżony prezentuje postawę agrawacyjną (wyolbrzymia objawy), ich symulacji oraz metasymulacji (sygnalizuje dalsze występowanie nieobecnych już objawów). Ponadto biegli wskazali, że oskarżony bierze czynny udział w rozprawach sądowych, na których zadaje świadkom pytania, co świadczy o tym, że stan psychiczny M. D. (1) nie budzi zastrzeżeń. Z uwagi na odmienną postawę oskarżonego względem badania z 19 czerwca 2015 roku, biegli zalecili poddanie go obserwacji sądowo – psychiatrycznej w szpitalu psychiatrycznym w celu postawienia jednoznacznej diagnozy.

W związku z powyższym, w dniu 13 listopada 2017 roku wydano kolejną opinię sądowo – psychiatryczną i psychologiczną dotyczącą M. D. (1). Biegli stwierdzili w niej, że oskarżony nie ma choroby psychicznej ani

upośledzenia umysłowego. Ponownie rozpoznano u niego uzależnienie od mieszanych substancji psychoaktywnych w okresie abstynencji. Oskarżony tempore criminis miał zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem w pełni zachowaną, a aktualny stan zdrowia psychicznego umożliwia mu udział w postępowaniu karnym i prowadzenie samodzielnej i rozsądnej obrony.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie:

I. **wyjaśnień oskarżonego M. D. (1)** – (k. 1074-1079,1346-1350, 1584);

II. **zeznań świadków:**

1. G. Ł. (k. 1-39, 1820),
2. A. A. (k. 45-46,154,166, 327, 626-628, 1587-1588),
3. T. O. (k. 49-53,158, 1588-1589),
4. D. B. (k. 55-56, 1592-1593),
5. K. J. (2) (k. 59),
6. G. R. (k. 135-137),
7. M. T. (k. 157),
8. M. S. (1) (k. 164-165, 329, 579, 592,1064-1070, 1593-1595),
9. A. M. (2) (k. 171-182, 1049-1063, 1590-1592),
10. J. G. (k. 189-195, 219-222, 799, 1809-1810),
11. W. R. (k. 209-214, 1810-1812),
12. K. M. (k. 215-216),
13. Z. B. (k. 217-218, 800),
14. A. C. (k. 310-325),
15. G. K. (k. 326),
16. M. O. (k. 328),
17. R. K. (k.341, 912, 1813-1814),
18. A. S. (k. 353-354, 573, 1814-1815),
19. W. W. (2) (k. 359-360, 808-840, 1584-1586),
20. K. J. (1) (k. 363-366,999),
21. P. S. (k. 400-401),
22. M. P. (k. 436-445, 1816),
23. Z. S. (k. 447-471,761),

24. P. K. (k. 546-548),
25. Ł. S. (2) (k. 663-677),
26. F. O. (2) (k. 689-704),
27. A. R. (k. 723-724),
28. G. G. (k. 733-749),
29. K. D. (k. 751),
30. D. K. (k. 754-755),
31. B. K. (k. 776-777),
32. T. S. (k. 782-783),
33. K. B. (2) (k. 850-851, 1817-1818),
34. D. G. (k. 1014-1023),
35. J. K. (k. 1035-1040),
36. częściowo P. D. (k. 1340-1344, 1818-1819)

III. zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie **dokumentów**,

IV. **opinii sądowo – psychiatrycznych.**

Oskarżony **M. D. (1)** zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w trakcie postępowania sądowego przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, po czym złożył wyjaśnienia.

W ocenie Sądu samo przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów w pełni zasługuje na wiarę bowiem z zeznań świadków będących przedstawicielami podmiotów, które odniosły szkodę na skutek działalności (...) oraz współpracownikami oskarżonego, potwierdzonych przez pozostały materiał dowodowy w postaci dokumentów wynika, iż M. D. (1) zaplanował proceder wyłudzenia towaru w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...) sp. z o.o. od pokrzywdzonych podmiotów, używając przy tym fałszywych danych osobowych, podając się za P. K.. Nadto, znaczna część świadków rozpoznała w trakcie okazania wizerunek M. D. (1) na tablicach poglądowych, którego kojarzyli jako P. K..

Oskarżony wskazał przy tym na przyczynę popełnienia przez niego przestępstw, tj. uzależnienie od narkotyków (kokainy, amfetaminy, leków antydepresyjnych oraz tzw. dopalaczy) oraz zakładów sportowych. Nie zdecydował się na leczenie odwykowe – chciał utrzymać swoje nałogi w tajemnicy przed rodziną żony. Utrata źródła zarobkowania oraz oszczędności były motywem jego działania. Przyznał też, że w początkowej działalności (...), płacił za zamówiony towar jeśli udało mu się wygrać pieniądze u bukmachera. Pieniądze uzyskane z odsprzedaży towaru oskarżony wydał na narkotyki i gry hazardowe.

Wyjaśnił też, że w latach 1994 – 1996 był sportowcem zawodowym w sztukach walki (muay thai). Trenując w Holandii przyjmował sterydy anaboliczne (w tym testosteron). Zakończył karierę z uwagi na swój wiek i spadek formy. Następnie zamieszkał z żoną w W.. Chodził tam na siłownię i również zażywał sterydy. Pracował w wywiadowni handlowej – sprawdzał wiarygodność podmiotów gospodarczych. Po odstawieniu sterydów wystąpił u oskarżonego rodzaj depresji. Wtedy też oskarżony zaczął zażywać narkotyki.

Ponadto oskarżony wyjaśnił, że nie pamięta, skąd miał dowód osobisty P. K. i nie wie kto to jest. Oświadczył, że nie kojarzy też nazwisk swoich byłych współpracowników: A. M. (2), A. A., M. S. (1) oraz Ł. S. (1).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w przeważającej części zasługują na wiarę, znalazły bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Trudno Sądowi ocenić tę część wyjaśnień, w której M. D. (1) twierdził, że nie kojarzy też nazwisk swoich byłych współpracowników: A. M. (2), A. A., M. S. (1) oraz Ł. S. (1). Jak wynika jednak z opinii sądowo – psychiatrycznej Biegli stwierdzili też, że oskarżony prezentuje postawę agramawacyjną (wylbrzemia objawy), ich symulacji oraz metasymulacji (sygnalizuje dalsze występowanie nieobecnych już objawów). Ponadto biegli wskazali, że oskarżony bierze czynny udział w rozprawach sądowych, na których zadaje świadkom pytania, co świadczy o tym, że stan psychiczny M. D. (1) nie budzi zastrzeżeń.

Nie budzi jednak wątpliwości Sądu fakt, w świetle wiarygodnych opinii sądowo – psychiatrycznych, że M. D. (1) miał zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem w pełni zachowaną.

Na rozprawie głównej oskarżony również przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów ale oświadczył, że ich przebiegu nie pamięta.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom żony oskarżonego, **P. D.** która wskazała, że jej mąż był uzależniony od sterydów, po których odstawieniu cierpiał na depresję, następnie miał problemy z narkotykami. P. D. zeznała też, że z uwagi na nałogi oskarżony zniknął z domu na dłuższy czas. W rozmowach telefonicznych M. D. (1) informował wtedy żonę, że przebywa za granicą w celach zarobkowych. Gdy wracał do domu P. D. zauważała pogorszenie zachowania męża. P. D. zeznała, że od kwietnia 2010 roku oskarżony wyprowadzał pieniądze z ich wspólnego konta, z czego nie chciał się tłumaczyć żonie. M. D. (1) pożyczał też pieniądze od rodziny i znajomych w niewielkich kwotach, tłumacząc, iż potrzebuje pieniędzy na bieżące wydatki jego rodziny. P. D. znalazła również w torbie oskarżonego kupon na totalizator sportowy na kwotę 40.000 zł. Po kolejnym zniknięciu z domu znaleziono zaniedbanego oskarżonego w S. na ławce w parku. Po tym zdarzeniu P. D. zdecydowała o przeprowadzce z W. do rodzinnych C., aby pomóc mężowi w powrocie do zdrowia poprzez zmianę środowiska. Urodziło im się w styczniu 2011 roku dziecko i próbowali wieść normalne życie. P. D. zabrała oskarżonemu pieniądze i kartę debetową. Zaczęła organizować mu codzienne zajęcia. Wkrótce otworzyła klub fitness i wspólnie z mężem zaczęła prowadzić w nim treningi crossfit. Następnie P. D. dowiedziała się o długach oskarżonego u jego znajomych. Przekazała oskarżonemu część pieniędzy pochodzących z kredytu zaciągniętego na rozpoczęcie działalności, aby je spłacił.

Sąd nie znalazł powodów, by odmówić wiarygodności zeznań świadka P. D. dotyczących choroby oskarżonego i jego problemów finansowych. W ocenie Sądu nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień świadka w której twierdzi, że nie wie, czym zajmował się jej mąż w okresie objętym zarzutem. Przyznała jednocześnie, że mieszkali wtedy razem. W ocenie świadka P. D. nie chciała obciążać oskarżonego swoimi zeznaniami.

Okoliczność bezprawnego posługiwania się przez oskarżonego innym nazwiskiem została przy tym potwierdzona przez **P. K.**. Zeznał on, że nigdy nie był prezesem (...) sp. z o.o., nie przebywał na terenie P.. Od 1995 roku prowadzi działalność gospodarczą w zakresie mechaniki samochodowej. Świadek P. K. zeznał ponadto, iż na przełomie września i października 2009 roku zgubił swój portfel wraz z dowodem osobistym, nie zgłaszając tego faktu Policji. Następnie złożył do Urzędu Miasta w G. wniosek o wydanie nowego dowodu osobistego, wskazując jako powód, zagubienie poprzedniego dokumentu tożsamości. Dopiero pod koniec 2010 roku udzielił funkcjonariuszom Policji informacji o braku jego ewentualnych powiązań z (...). Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka P. K., bowiem znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Wysoce przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie miały zeznania świadków **M. S. (1), A. M. (2) oraz A. A.**, wspólnika i pracowników oskarżonego, które Sąd uznał za wiarygodne. Świadkowie ci szczegółowo przedstawili rolę, jaką pełnił oskarżony M. D. (1) w przestępczym procederze, polegającym na wyłudzeniu wyrobów z zakresu elektroniki w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...) sp. z o.o. M. S. (1) wskazał, że sprzedał oskarżonemu swoje udziały w celu prowadzenia rentownej działalności gospodarczej. Zapoznał oskarżonego

z klientami, z którymi współpracował wcześniej w ramach prowadzonej działalności pod firmą (...) z/s w Z.. Kiedy dowiedział się o rosnącym zadłużeniu spółki zdecydował się odsprzedać oskarżonemu pozostałe udziały.

Do zadań A. M. (2) należało natomiast głównie wyszukiwanie potencjalnych klientów, wysyłanie zapytań ofertowych, upoważnień dla kierowców transportujących towar, dokumentów handlowych w postaci zaświadczeń o numerach NIP i REGON, wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, deklaracji o obrotach firmy, wykonywanie do nich telefonów i zamawianie towaru. Świadek ten zaznaczył, że podczas tych czynności wskazywał jako prezesa (...) P. K.. A. A. była fakturzystką w (...), która była odpowiedzialna za przyjmowanie zamówionego towaru w siedzibie (...) w P. oraz informowanie A. M. (2) o nadchodzących terminach płatności na podstawie wystawianych przez kontrahentów faktur. Opisany przez w/w świadków przebieg przestępczego wyłudzenia towaru był w całości zgodny z wersją przedstawioną przez przesłuchanych w niniejszej sprawie przedstawicieli i pracowników pokrzywdzonych firm, a mianowicie świadków: W. W. (2), G. R., W. R., F. O. (2), J. G., A. C., R. K., K. J. (1), K. D., T. S., K. B. (2). Nadto, okoliczności te w pełni korespondowały z dokumentacją handlową przedłożoną przez pokrzywdzone firmy. Nadto, zeznania A. A. korespondowały z zeznaniami świadka M. O., brata T. O. – wynajmującego spółce (...) magazyn w P., który wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym dokładnie i chronologicznie przedstawił przebieg odbioru towaru zamówionego przez zarządzaną przez M. D. (1) spółkę od pokrzywdzonych firm podkreślając, iż towar był przeładowywany do nieoznakowanych samochodów dostawczych, którymi dostarczano go następnie do W. do Ł. S. (1) na cele deweloperskie.

Z zeznań świadków wynikało, że oskarżony był w pełni świadomy tego, co robi, nie sprawiał wrażenia osoby „nieobecnej”, znajdującej się pod wpływem środków odurzających.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków - przedstawicieli i pracowników pokrzywdzonych firm: **W. W. (2), G. R., W. R., F. O. (2), J. G., A. C., R. K., K. J. (1), K. D., T. S., K. B. (2)**, którzy przedstawili zgodny i spójny sposób działania oskarżonego oraz jego ówczesnego współnika i pracowników, podając zbieżne okoliczności przestępczego procederu. Zeznania tych świadków w całości korespondowały z dokumentami przedstawionymi przez pokrzywdzone firmy w postaci: kopii aktu notarialnego dotyczącego sprzedaży udziałów oskarżonemu przez M. S. (1), zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, odpisu pełnego z KRS spółki (...), zapytań ofertowych, faktur VAT wystawionych za poszczególne zamówienia z odroczonym terminem płatności oraz zeznaniami świadków M. S. (1), A. M. (2) i A. A.. Nadto, świadek W. W. (2), ówczesny właściciel (...), przedstawił okoliczności zachęcenia swojego sąsiada A. M. (2) do pracy w (...), spotkania z oskarżonym podającym się za P. K. oraz nawiązania współpracy z firmą (...), rozpoznając wizerunek M. D. (1) (k. 808-809). W. W. (2) dodał też, że oskarżony podczas spotkań nie sprawiał wrażenia bycia pod wpływem alkoholu czy narkotyków. Zeznania te korespondowały przy tym z zeznaniami świadka A. M. (2), który dokonywał zamówień w (...) z ramienia (...). Również świadkowie: M. S. (1) (k. 579, 1066-1067), A. A., D. B. (k. 650), M. O. (k. 651-652), A. M. (2) (k. 789, 841-842, 1053-1054), W. R. (k. 804), K. J. (1) (k. 1001-1002) rozpoznali na tablicach poglądowych wizerunek oskarżonego na zdjęciach pochodzących z wniosków M. D. (1) o wydanie dowodu osobistego składanych w Urzędzie Miejskim w C..

Sąd pominął zeznania świadków **K. J. (2), M. T., K. M., Z. B., G. K., P. S., Z. S., Ł. S. (2), A. R., D. K., B. K., G. G., D. G. oraz J. K.**, bowiem nie posiadali oni znaczącej wiedzy na temat przedmiotu niniejszej sprawy, nie kojarząc okoliczności zamawiania towaru przez (...) sp. z o.o. albo nie mając żadnej wiedzy o istnieniu tego podmiotu.

Sąd w całości dał wiarę **opiniom biegłych psychiatrów**, które znajdują się w aktach sprawy . Wydane zostały w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, dokumentację medyczną oraz badania oskarżonego. Żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Zebrane w niniejszej sprawie **dokumenty** w postaci protokołów, orzeczeń, notatek oraz dokumentacji bankowej i handlowej w aktach niniejszej sprawy i zaliczone na poczet materiału dowodowego zasługiwały w pełni na przymiot wiarygodności, zostały bowiem sporządzone przez właściwe organy, w granicach kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, stąd stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, że w czasie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstw, stosownie do art.4 § 1 k.k., Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie należało zastosować przepisy kodeksu karnego w obecnym brzmieniu, czy też obowiązujące poprzednio. Przypomnieć przy tym trzeba, że w ujęciu art. 4 § 1 k.k. ustawą względniejszą jest ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie, po uprzedniej wszechstronnej ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw, przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004r., sygn. akt III KK 125/2003, LEX nr 110539).

Należy podkreślić fakt, że obecnie obowiązująca ustawa wprowadziła istotne ograniczenia w zakresie możliwości stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary (art.69§1 k.k.) stanowiąc, że ów środek probacyjny może zostać zastosowany wyłącznie w razie orzeczenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku, przy czym sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie mógł być już skazany na karę pozbawienia wolności. W oparciu o powyższe Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego względniejszą jest ustawa obowiązująca i dlatego przepisy sprzed nowelizacji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia.

M. D. (1) został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. charakteryzuje się działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także doprowadzeniem innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej między innymi w błąd.

Oszustwo jest przestępstwem umyślnym kierunkowym i koniecznym jest do jego zaistnienia, by sprawca działał we wskazanym wyżej celu. Sprawca podejmując swe zachowanie, musi działać ze ściśle określonym zamiarem. Strona przedmiotowa oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania (art. 286 § 1 k.k.). Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak sam sposób działania. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego z pozostałych znamion przedmiotowych występku. Zamiar sprawcy na płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy: z jednej strony sposób zachowania - tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa np. wprowadzenie w błąd. Z drugiej strony sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać jakąś korzyść majątkową z planowanego zachowania oraz świadomość więzi przyczynowej między swoim działaniem a doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wszystkie zatem elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Nie można uznać za wypełnienie znamion strony podmiotowej oszustwa sytuacji, w której chociażby jeden z wymienionych wyżej elementów nie jest objęty świadomością sprawcy. Brak jest również realizacji znamion strony podmiotowej w przypadku, gdy sprawca chociażby jednego z wymienionych elementów nie obejmuje chęcią, lecz tylko nań się godzi. Oszustwo bowiem z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy. Dla bytu występku z art. 286 § 1 k.k. nie jest bowiem wymagane, aby jej przysporzenia dotyczyło samego sprawcy. Zgodnie bowiem z treścią art. 115 § 4 k.k. 1 „Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie jak i dla kogo innego.

Natomiast czynu zabronionego z art. 270 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Rodzajowym przedmiotem ochrony wszystkich typów czynów zabronionych opisanych w art. 270 k.k. jest wiarygodność dokumentów, a więc publiczne zaufanie do nich. Przy czym wiarygodność ta odnosi się do autentyczności tych dokumentów, a zatem pochodzenia tych dokumentów i zawartej w nich treści od ich wystawców. Dokumenty podlegają więc ochronie przed tzw. fałszem materialnym. Czynność sprawcza została opisana w typach czynów zabronionych z art. 270 k.k. za pomocą czterech znamion: "podrabia", "przerabia", "wypełnia", "używa". Typy czynów zabronionych z art. 270 k.k. to

tw. wieloodmianowe typy czynów zabronionych, gdyż do ich popełnienia wystarczające jest zrealizowanie przez podmiot czynu zabronionego jednego ze znamion czynności sprawczej. Podrobienie polega na wystawieniu falsyfikatu dokumentu autentycznego. Wystawiony falsyfikat (pomimo pozorów autentyczności co do formy i treści) nie jest dokumentem autentycznym, gdyż nie został wystawiony przez podmiot wskazany w jego treści jako wystawca. Jego treść jest więc pierwotnie nieautentyczna. Przerobienie nie polega na wystawieniu falsyfikatu, lecz zmianie uprzednio wystawionego dokumentu autentycznego. Zmieniany dokument jest autentyczny, gdyż został wystawiony przez podmiot wskazany w jego treści jako wystawca. Nieautentyczna jest natomiast sama zmiana, gdyż nie jest dokonywana przez tego wystawcę. Treść dokumentu przed zmianą była więc pierwotnie autentyczna, lecz stała się nieautentyczna wtórnie, gdyż po jego wystawieniu uległa zmianie przez inną osobę, aniżeli wystawca (por. uzasadnienie wyr. SN z 19.1.2011 r., IV KK 373/10, Legalis). Typy czynów zabronionych (podstawowy, uprzywilejowany) opisane w art. 270 § 1, 2 i 2a k.k. – z uwagi na wysokość ustawowego zagrożenia karą – nie są zbrodniami, lecz występkami (art. 7 k.k.). Zgodnie z art. 8 k.k. – "Zbrodnię można popełnić tylko umyślnie; występki można popełnić także nieumyślnie, jeżeli ustawa tak stanowi". Ustawa karna, w szczególności w art. 270 k.k., nie stanowi, że opisane w nim typy czynów zabronionych można popełnić także nieumyślnie. W konsekwencji te typy czynów zabronionych mogą być popełnione tylko umyślnie – w rozumieniu art. 9 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem: "Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi". Wyróżnia on więc dwie postaci zamiaru: bezpośredni i ewentualny.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia. Oskarżony M. D. (1), używając w celu ukrycia prawdziwej tożsamości fałszywego nazwiska (...), kontaktował się z ówczesnym współnikiem oraz klientami. Zlecił swoim pracownikom - A. M. (2) i A. A. posługiwanie się tym nazwiskiem wskazując prezesa (...). Także oferty zakupu wyrobów elektrycznych, a następnie przesyłane podrobione dokumenty dotyczące spółki, od których kontrahenci uzależniali odroczenie terminu zapłaty ceny, oskarżony nakazał przedkładać pokrzywdzonym podmiotom wiedząc, iż za zakupiony towar nie zapłaci. Oskarżony wprowadzał w ten sposób pokrzywdzonych w błąd, doprowadzając ich do wydania towaru, a zatem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Działanie M. D. (1) już od przystąpienia do przestępczej działalności i podjęcia pierwszych kroków zmierzających do przejęcia udziałów w spółce od M. S. (1), a następnie nabywanie wyrobów elektrycznych było nacechowane zamiarem oszustwa, bowiem celem uniknięcia odpowiedzialności posługiwał się zmienionym imieniem i nazwiskiem. Nadto, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bowiem pozbywał się zamówionego towaru w celu jego odsprzedaży bliżej nieznanym podmiotom. W ocenie Sądu takie zachowanie w pełni wyczerpuje znamiona zarzucanego oskarżonemu czynu opisanemu w punkcie I aktu oskarżenia.

Z uwagi na wartość mienia objętego zarzutem określonym w punkcie I aktu oskarżenia należało przyjąć, iż przestępstwo to zostało popełnione w związku z art. 294 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego M. D. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Nadto, Sąd uznał oskarżonego M. D. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach II, III i V aktu oskarżenia, tj ciągu przestępstw i za przestępstwa te Sąd wymierzył mu na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nie budzi bowiem wątpliwości fakt, iż podrobienie podpisu innej osoby wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Sąd zmienił jednakże kwalifikację prawną czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia polegającego na podrobieniu podpisu P. K. jako wystawcy weksla na deklaracji wekslowej zawartej pomiędzy remitentem Hurtownią (...) F. O., a (...) jako wystawcą weksla oraz na wekslu własnym in blanco uznając, że swoim działaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przystępstwo opisane w art. 310 § 1 k.k. popełnia bowiem ten, kto podrabia albo przerabia polski albo obcy pieniądź, polski albo obcy

znak pieniężny, który został ustalony jako prawny środek płatniczy, jednak nie został jeszcze wprowadzony do obiegu, inny środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu usuwa oznakę umorzenia. Nie budzi wątpliwości w świetle wykładni językowej przepisu z art. 310 § 1 k.k. i bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, że weksel in blanco stanowi dokument, o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. Sąd za popełnienie tego przestępstwa, przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 60 § 2 k.k. sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, zaś właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę. W takich wypadkach, jeżeli czyn stanowi zbrodnię, sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 5 lat pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę okoliczności o których będzie mowa niżej przy omawianiu okoliczności związanych z wymiarem kary, Sąd uznał, wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności byłaby niewspółmiernie surowa.

Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeczone oskarżonemu w punktach 1, 4 i 5 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając kary za popełnienie przestępstw przypisanych oskarżonemu M. D. (1) Sąd brał pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego, społeczną szkodliwość czynów, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste jak również jego sposób życia przed popełnieniem przestępstw i zachowanie się po ich popełnieniu.

Z jednej strony Sąd brał pod uwagę to, że oskarżony M. D. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, co przemawia za wymierzeniem kary w górnych ustawowych granicach zagrożenia. Okolicznością działającą na niekorzyść oskarżonego była skala i rozmiar wyrządzonej szkody.

Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego M. D. (1) był fakt, że przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jego niekaralność przed popełnieniem przypisanych mu przestępstw. Podkreślić w tym miejscu należy, iż przypisanych mu wyrokiem czynów M. D. (1) dopuścił się w 2010 roku. Od ich popełnienia minęło ponad 7 lat i po tym czasie oskarżony również nie dopuścił się popełnienia żadnego innego przestępstwa. W ocenie Sądu można zasadnie przyjąć, iż przestępstwa, których się dopuścił, a które były przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie były jednorazowym incydentem w jego życiu.

Nadto nie bez znaczenia dla wymiaru kary był fakt, iż oskarżony cały czas pozostaje pod opieką lekarzy psychiatrów, bywa hospitalizowany.

Wymierzając karę M. D. (1) Sąd kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej, dążąc do tego, aby wymierzona kara zapobiegła powrotowi sprawcy na drogę przestępstwa oraz dyrektywą prewencji generalnej, w celu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, badając zarówno okoliczności przedmiotowe (waga, rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynów), jak i okoliczności podmiotowe (zamiar, motywację sprawców, sposób popełnienia czynu).

Zdaniem Sądu kara łączna w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności spełni swoje funkcje tak wychowawczą, jak i zapobiegawczą.

Zdaniem Sądu oskarżony M. D. (1) zasłużył na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności. W tym miejscu przypomnieć jeszcze raz należy, że oskarżony nie był karany sędownie przed popełnieniem tych czynów. Po dopuszczeniu się popełnienia przypisanych mu wyrokiem przestępstw, nie szedł ponownie w konflikt z prawem.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. D. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby.

Wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w znacznym stopniu utrudniłoby podjęcie próby naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami. Wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności na maksymalny okres próby pozwoli oskarżonemu na podjęcie spłaty zadłużenia, a Sądowi na kontrolę, czy oskarżony wywiązuje się z nałożonych na niego obowiązków oraz czy przestrzega porządku prawnego.

W punkcie 8. wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. D. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie I aktu oskarżenia poprzez:

-.

- Uiszczenie kwoty 741.217,80 zł na rzecz (...) sp. z o.o.,
- Uiszczenie kwoty 97.445,01 zł na rzecz P.H. (...) sp. z o.o.,
- uiszczenie kwoty 85.644,00 zł na rzecz (...) sp. z o.o.,
- uiszczenie kwoty 26.864,40 zł na rzecz (...)z T..

Sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody uwzględnił wysokość poniesionych strat wskazanych przez pokrzywdzone firmy we wnioskach o naprawienie szkody oraz wypłaty odszkodowań przez ubezpieczające poszczególne transakcje firmy ubezpieczeniowe. Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody na rzecz powyższych podmiotów. Pozostali pokrzywdzeni uzyskali bowiem w postępowaniu cywilnym prawomocne orzeczenia, których odpisy znajdują się w aktach niniejszej sprawy.

Sąd na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 620 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z § 2 ust 1-2, § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. kwotę 1.380,00 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i nie wymierzył mu opłaty, mając na uwadze jego sytuację materialną oraz nałożony na niego obowiązek naprawienia szkody.

SSO Magdalena Grzybek

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. notować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego i Prokuraturze Rejonowej w Pile,
3. za 14 dni lub z apelacją.

SSO Magdalena Grzybek